ISSN 1300-3291

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 Sayı: 58
Ağustos 1996

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare
ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 * Sayı: 58 * Ağustos 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:
Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Ayda bir çıkar.
Fiyatı:170.000TL
Abonelik Bedeli:
Yıllık 12 sayı: 1.700.000TL
Taahhütlü: 2.420.000TL
(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)
Yurtdışı: DM70.
Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (501 28 65)
Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MAVİBULUT YAYINLARI
Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul
Tel: (0212)252 63 75-76 « Faks: (0212)244 08 60

Kapak: **Lebriz Rona**

Merhaba

Türkçemizi korumak için yasa çıkaracaklarmış.
Dilleri yasalar değil, edebiyat korur ve geliştirir.
Türkçemizi yanlış kullanan büyükler, yani politikacılar, televizyon sunucuları, haberciler, şarkıcılar ve ötekiler Türkçe'mizi doğru kullanmayı nasıl olsa yasa zoruyla da öğrenemezler, ama üç yıldır Anadolu'nun her köşesinde yaşayan çocuklara Türkçe'mizle edebiyat sunmakta olan Kırmızıfare'mizin Kültür Bakanlığımızca kütüphanelere gönderilmesinden 1996 yılında vazgeçilmesiyle, bu derginin Türkçe'mizin geleceğine yapmakta olduğu benzersiz katkının durdurulmasının vereceği zarar hiçbir yasayla giderilemez.

Fatih Erdoğan

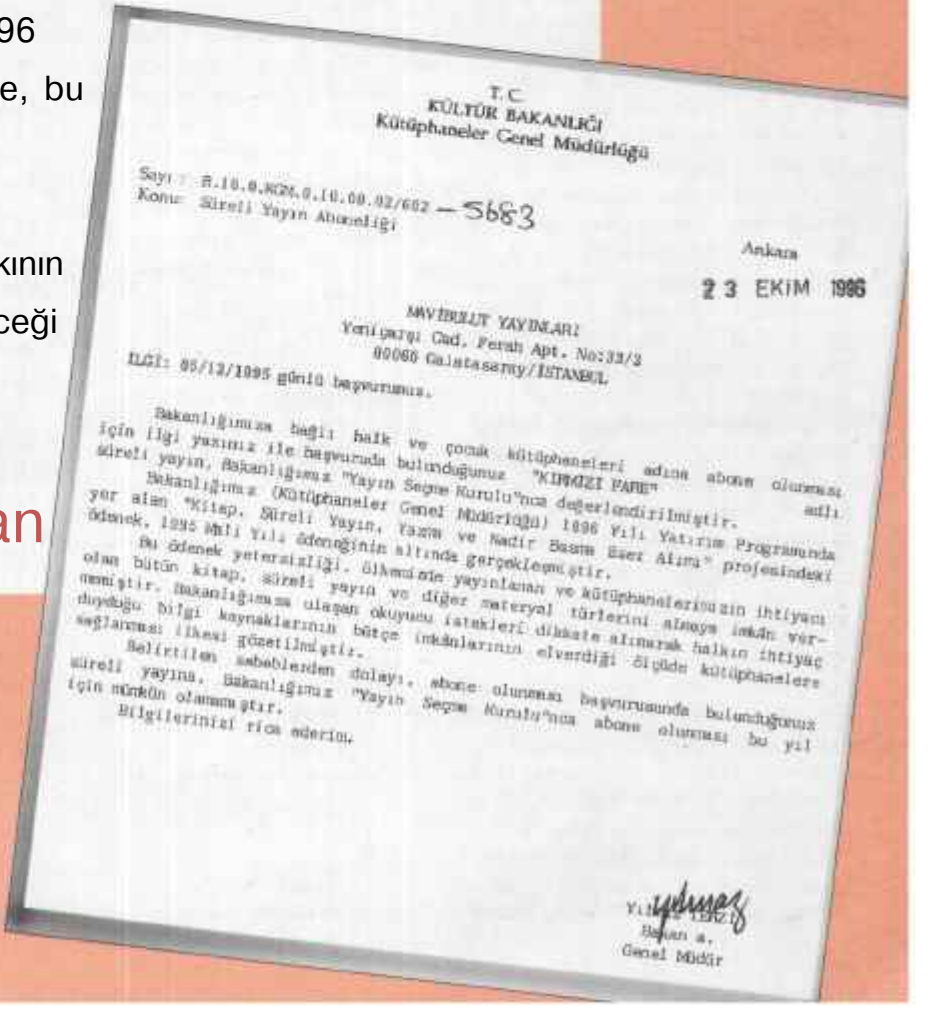

T.C
KÜLTÜR BAKANLIĞI
Kütüphaneler Genel Müdürlüğü

Sayı : B.10.0.KÖG.0.10.00.02/602 – 5683
Konu: Süreli Yayın Aboneliği

Ankara
23 EKİM 1996

MAVİBULUT YAYINLARI
Yenişarşı Cad. Ferah Apt. No:33/2
80060 Galatasaray/İSTANBUL

İLGİ: 05/12/1995 günlü başvurunuz.

Bakanlığımıza bağlı halk ve çocuk kütüphaneleri adına abone olunması için ilgi yazınız ile başvurmuş bulunduğunuz "KIRMIZI FARE" adlı süreli yayın, Bakanlığımız "Yayın Seçme Kurulu"nca değerlendirilmiştir.

Bakanlığımız (Kütüphaneler Genel Müdürlüğü) 1996 Yılı Yatırım Programında yer alan "Kitap, Süreli Yayın, Yazma ve Nadir Basma Eser Alımı" projesindeki ödenek, 1995 Mali Yılı ödeneğinin altında gerçekleşmiştir.

Bu ödenek yetersizliği, ülkemizde yayınlanan ve kütüphanelerimizin ihtiyacı olan bütün kitap, süreli yayın ve diğer materyal türlerini almaya imkân vermemiştir. Bakanlığımıza ulaşan okuyucu istekleri dikkate alınarak halkın ihtiyaç duyduğu bilgi kaynaklarının bütçe imkânlarının elverdiği ölçüde kütüphanelere sağlanması ilkesi gözetilmiştir.

Belirtilen sebeblerden dolayı, abone olunması başvurusunda bulunduğunuz süreli yayına, Bakanlığımız "Yayın Seçme Kurulu"nca abone olunması bu yıl için mümkün olamamıştır.

Bilgilerinizi rica ederim.

Yılmaz
Başkan a.
Genel Müdür

Kırmızıfare Postası

Kırmızıfare Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 Galatasaray İstanbul. Tel.:0212-252 63 75, 0212-252 63 76. Faks: 0212-244 08 60

Kırmızıfare'yi çok seviyorum. Her sayınızı zevkle okuyorum. Her sayınızda yeni yeni hikayeler öğrenip hayal gücümü genişletiyorum. Başarılar dilerim.
ALEV M. ÖZGÜL

Güzel sözlerine teşekkürler, sevgili Alev.

Sevgili Kırmızıfare,
Ben 1995 yılının sonundan beri abonenizim. İlkokul 5. sınıfa gidiyorum ve bu yılki okul üçüncü okulum. Geçen yılki okulumda derginiz arkadaşlarımın çok ilgisini çekiyordu, ama abone olmaya gelince bir yıllık ücrete kimse razı olmuyordu. Sanki bir sürü "ıvır zıvır", adi, aldatıcı sadece yer kaplayan zımbırtılar veren (dergiler), sayfaların içini sadece resim, çizgi-roman vb. hiçbir eğitici yönü olmayan, ailemin almama karşı çıktığı -dergi diyemeyeceğim- kağıt parçalan daha iyi, içine bir maket koyuyorlar, sanki büyük bir şeymiş gibi gözüküyor.

Bu okulumda bir arkadaşım ile birlikte ders alıyorum. O bize gelmişti. Odamda Kırmızıfare'leri görünce okumak için istedi, ben de sizin bu sıradaki hikayelerinizi anlatıp verdim. Sonra bana söylediğinde kitap fuarında derginize abone olmuş ve bütün ciltlerini almış. Sakın bir karşılık istediğimi sanmayın! Ben sadece arkadaşlarımı da abone yaparak size yardımcı olmak istedim.
Tahmin edeceğiniz gibi bu yıl tempom ağır. Babamlar çok çizgi-roman, hikaye okumamı istemiyor. Ama babam bana Kırmızıfare'nin birinci cildini aldı. Boş zamanlarımda okumama iznim var.
Kültür Bakanı artık abonelik yeniletmemiş. Bence reklam almayı düşünüyorsunuz, ama lütfen sının aşmayın. Ne bileyim, bunu istemesem bile fikir olarak söyleyeyim, -bir süre için- derginizi üç aylık çıkartın. Yeter ki KIRMIZIFARE adı belleklerden silinmesin. KIRMIZIFARE AYAKTA KALMALI! -ve umuyorum ki kalacaktır!
İpek Hüner
Not:Kırmızıfare abonesi olmaktan gurur duyuyorum.

Biz de senin gibi sorumluluk ve dayanışma duygusuna sahip bir okurumuz olduğundan dolayı gurur duyuyoruz, sevgili İpek. Dergimizi aylık olarak çıkarmaktan vazgeçip üç aylık yapmayı şimdilik düşünmüyoruz. Dergimizin gecikmesine yol açan zorluklarımızı başka yollarla aşacağız ve hem dergimizi zamanında , hem de daha çok sayfalı ve daha renkli çıkarmayı başaracağız.

Sevgili Fatih Öğretmenim,
Yalınkılıç Halk Okurevi için göndermekte olduğunuz KIRMIZIFARE kitaplarınızı sevinç, coşku ve ilgi ile okuyoruz ve de çok şeyler öğreniyoruz. Onun için kitaplarınızın okurevine yine göndermenizi ben ve birçok arkadaş istemektedir. Sizleri kutluyor ellerinizden öpüyoruz.
Sadi Kaçmaz, Tuçe Kara, Doğukan Kara, Fatma Çakıcı, Alper Deveci
2 Haziran İlkokulu

Kırmızıfare'niz bu çağrınızı duydu. Kitaplarınız gelecek, sevgiler.

Size de Merhaba!
Mektubunuzu okuyunca çok sevindim. Ayrıca yazmamızı istediğiniz için çok teşekkür ederim. Benim adım Gizem. Sinop Mehmet Akif Ersoy İlköğretim Okuluna gidiyorum. Sizi ağabeyimin okuduğu Kırmızıfare dergisinden biliyorum. 1. sayıdan itibaren bütün sayıları okudum, bir de soru sormak istiyorum. Kaç yaşındasınız? Çocuğunuz var mı? Varsa adlan ve yaşlan nedir? Benim bir de kuşum var. O da Kırmızıfare'ye abone olmak istiyor. Hoşça kalın.
Gizem Ceylan
Öztürk

Sevgili Gizem, (yoksa Ceylan mı demeliyim?)
Nisan'ın yirmiüçünde kırküç yaşımı bitireceğim. İki oğlum var. Birisi Acar, 9 buçuk yaşında, öteki de Ozan 2 buçuk yaşında. Gözlerinden öperim.

Sevgili Fatih Abi,
Çok güzel bir cumartesi günü geçirdik. Bize Kırmızıfare'yi nasıl yaptığını öğrettiğin için teşekkürler.
Ilgın Külekçi

Sevgili Ilgın,
Kırmızıfare'yi ilerde birlikte yapabilmek için, sana şimdiden öğretmek zorundaydım, değil mi?

Gökyüzü Haritası

Bana bak ölümsüz ruhum
Ben ölürsem kulağında olsun,
Sakın sen gökyüzüne çıkma
Büyükayı, Küçükayı,
Akrep, yılan, çıyan,
Öküz, boğa...
Hepsi yukarda.

Hiç sırası değil, sakın ha!

Melih Cevdet Anday

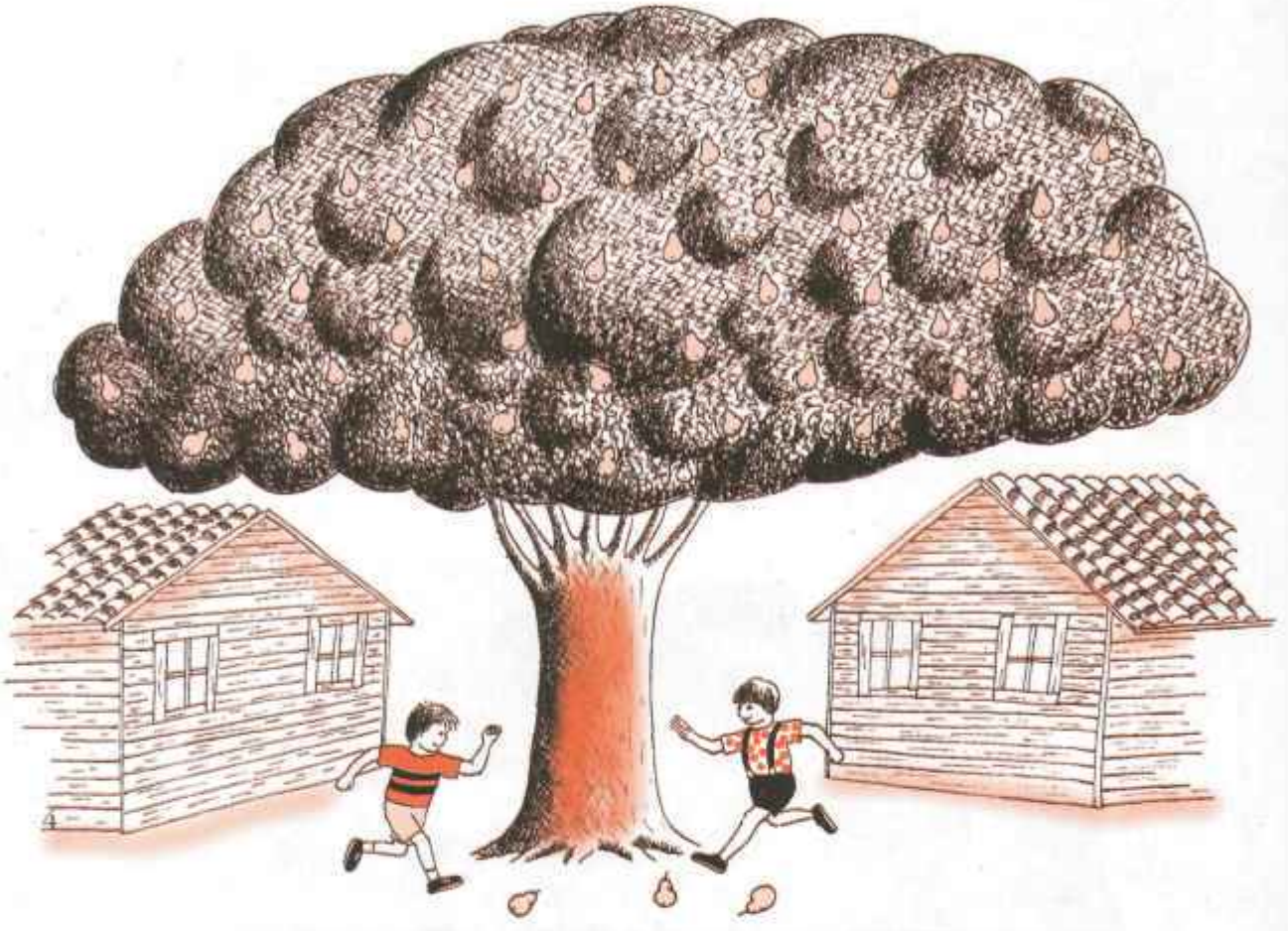

Düş Armut Düş

Gülten Karlı

Oyaz, ne çok armut yemiştik. Miras olarak dedem bize armut ağacı bırakmıştı. Dedeme de dedesinden kalmış. "Dedeye de bakın. Bıraka bıraka bir armut ağacı mı bırakmış!" diye dudak bükmeyin sakın. Kocamandı ağaç. Üç gün üç gece uğraşsanız, doruğuna ulaşamazdınız. Babamla amcam ulaştı. Nasıl mı?

Şahin'le birlikte yetiştirdiğimiz ağaçlara bakıyorum da, dedemin armudu nerde, bunlar nerde! Diplerini kazıyoruz, gübreliyoruz... Suluyoruz. Gerektiğinde ilaçlıyoruz. Daha ne

Resimler: Bora Özen

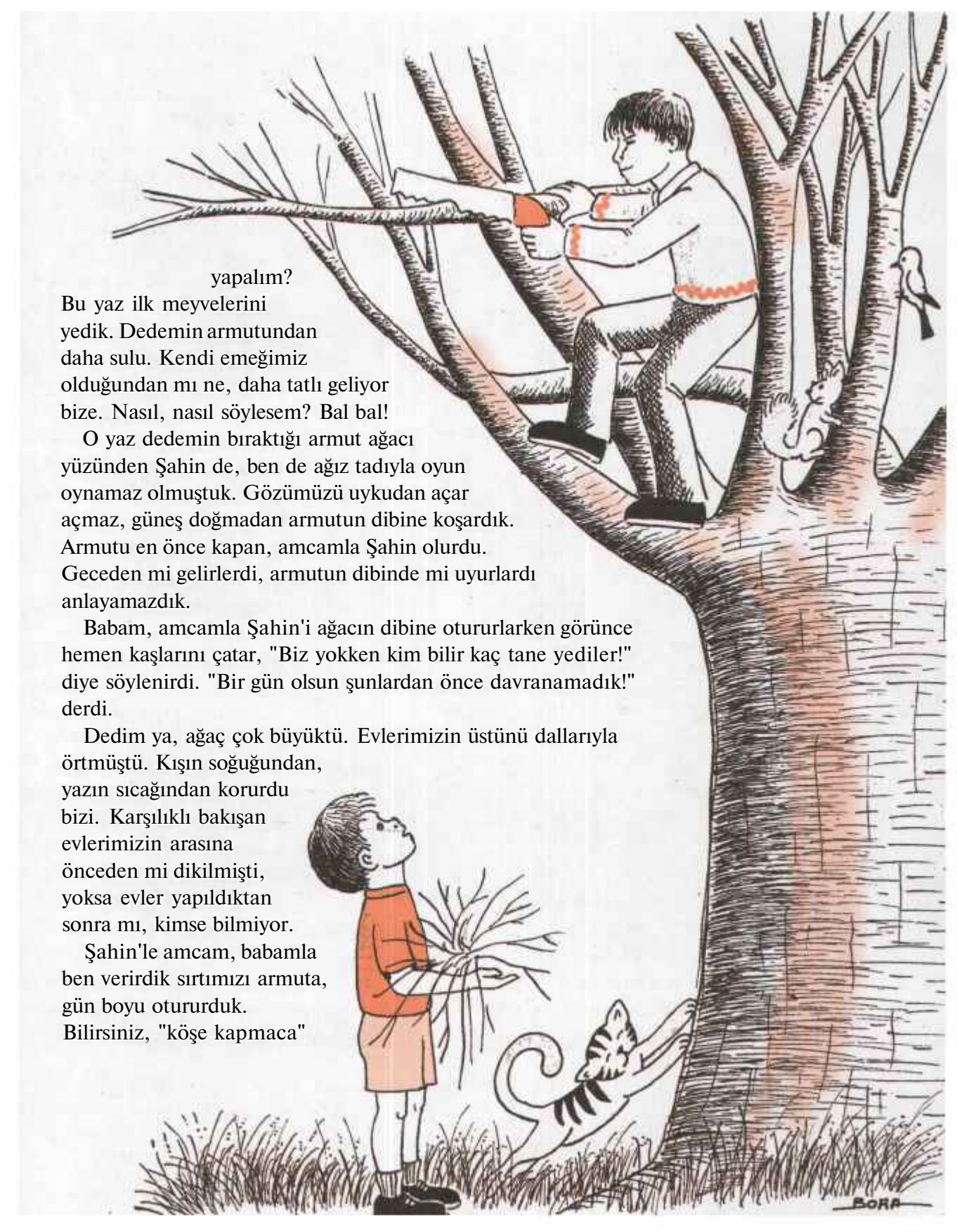

yapalım?
Bu yaz ilk meyvelerini yedik. Dedemin armutundan daha sulu. Kendi emeğimiz olduğundan mı ne, daha tatlı geliyor bize. Nasıl, nasıl söylesem? Bal bal!

O yaz dedemin bıraktığı armut ağacı yüzünden Şahin de, ben de ağız tadıyla oyun oynamaz olmuştuk. Gözümüzü uykudan açar açmaz, güneş doğmadan armutun dibine koşardık. Armutu en önce kapan, amcamla Şahin olurdu. Geceden mi gelirlerdi, armutun dibinde mi uyurlardı anlayamazdık.

Babam, amcamla Şahin'i ağacın dibine otururlarken görünce hemen kaşlarını çatar, "Biz yokken kim bilir kaç tane yediler!" diye söylenirdi. "Bir gün olsun şunlardan önce davranamadık!" derdi.

Dedim ya, ağaç çok büyüktü. Evlerimizin üstünü dallarıyla örtmüştü. Kışın soğuğundan, yazın sıcağından korurdu bizi. Karşılıklı bakışan evlerimizin arasına önceden mi dikilmişti, yoksa evler yapıldıktan sonra mı, kimse bilmiyor.

Şahin'le amcam, babamla ben verirdik sırtımızı armuta, gün boyu otururduk. Bilirsiniz, "köşe kapmaca"

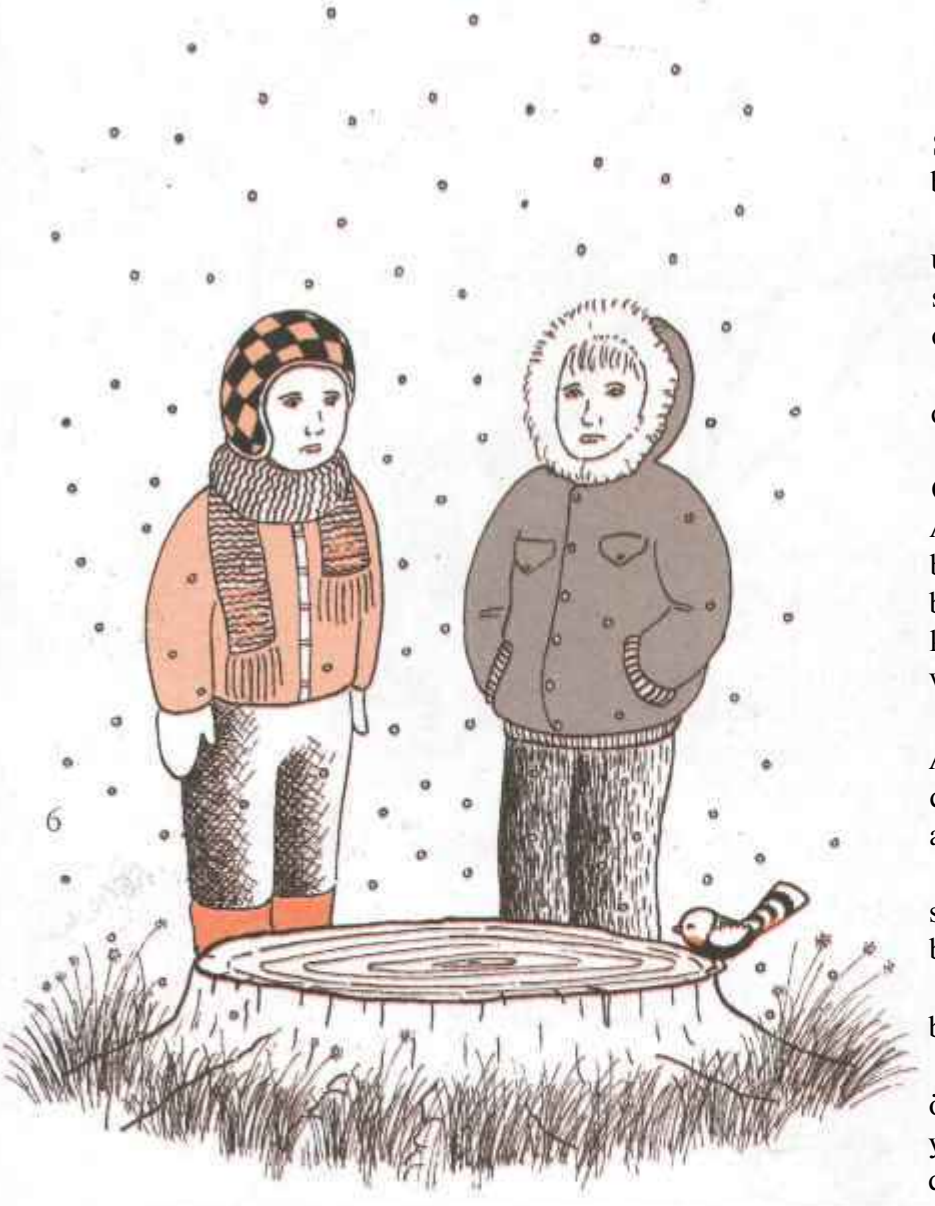

oynardık. Komşularımız ağaç kaçmasın diye beklediğimizi sanırdı. Biz de biliyorduk ağacın kaçmayacağını. Ama gel de babamla amcama anlat.

Kurtlu, olgunlaşmış armut düşerdi dalından.

"Koş oğlum! Al gel. Sıra bizim!" derdi babam. Koşar alırdım.

Hemen ardından ya da uzun bir bekleyişten sonra "Pıt" diye biri daha düşerdi.

"Fırla Şahin! Al gel!" derdi amcam.

"Kıpırdama Şahin! Otur oturduğun yerde! Açık gözler siziii! Sıra bizde ya!" diye bağırırdı babam. Amcamın konuşmasına fırsat vermeden:

"Baba unuttun mu? Az önce biz aldık ya?" derdim. Bunun üzerine amcam:

"Hah! Bu çocuk senden akıllı!" derdi babama.

İşte böyle. Birer birer bölüşürdük armutları...

Oysa dedem, ölmeden önce babamla amcamı yanına çağırmış, şöyle demişti:

"Sevgili oğullarım. Ben ölüyorum. Size armut ağacından başka bırakacak hiçbir şeyim yok." Babama:

"Ne İsmail'e, ne sana. İkinize birden bırakıyorum İbrahim. Yediğinizi yiyin. Yiyemediğinizi satın. Ağaç büyük.

ikinize de yeter."

Armut dibi beklemekten bıkmıştım. Şahin de bıkmıştı. Bir gün babama dedim ki, "Baba, armutların hepsini toplayalım. Amcamlarla bölüşelim."

"Olmaz!" diye bağırdı babam. "Kurtlu armutların bize gelmeyeceğini nereden bileceğiz?"

"Gün boyu dibinde oturup, kurtlanıp düşmelerini beklemek daha mı iyi?" dediğimde:

"İşimiz ne bekleriz. Hakkımıza ne düşerse, razı oluruz," demişti.

Ağaç dibi beklerken yazı da bitirmiştik, armutları da. Topu topu iki armut kalmıştı ağaçta. Bir hafta bekledikten sonra onlar da düştü kurtulduk.

Amcamlar evine, biz evimize...

Bir sonbahar gününde, "Budamak gerek armutu," dedi babam. "Havalar da iyice soğudu. Yakar ısınırız." Testereyi alıp çıktı armuta.

İsmail Amcam durur mu? Bir testere de o alıp çıktı. Şahin, babasının kestiği dallan topluyor. Ben, babamın kestiği dallan topluyorum. Kesilen dallan kucak kucak taşıdım. Şahin de babasının kestiklerini kucak kucak taşıdı. Ter içinde kalmıştık. Yanaklarımız, kulaklarımız kızarmıştı. Tıpkı dedemin verdiği şekerleri yediğimizde olduğu gibi.

Dedem, Şahin'i de, beni de çok severdi. Her sabah dedemin odasına uğrar, avuçlarımıza doldurduğu şekerlerle çıkardık. Sana çok verdi, bana az verdi kaygısı yapmazdık.

Dedem o gün, babamla amcamı odasına çağırdığında Şahin'e:

"Kapı aralığından bak bakalım, onlara da şeker mi veriyor," dedim.

"Verdi bile. Şekerlerin hepsini onlara verdi. Sen avucunu yala," dedi Şahin.

"Sen de yala!" dedim. Şahin'i süveterinden çekip kapı aralığından ben baktım. Babamla amcam ayakta durmuş dedemi dinliyorlardı. "Ne sana, ne İsmail'e. İkinize birden... Yediğinizi yiyin, yiyemediklerinizi satın. Ağaca iyi bakın..." diyordu dedem.

"Ne şekeri be! Armuttan konuşuyor," dedim Şahin'e.

Odunluğumuz ağzına kadar dolmuştu. Şahin'lerin de. Koca armut ağacı kesmekle bitmemişti. "Budandı, hafifle di ağaç. Kart dallan taşıyamıyordu. Hem seneye taze filizler verir. Gençleşir," diyordu babam. Amcam da öyle söylüyormuş.

Dedem yaşıyor olsaydı, buna izin vermezdi. Anımsıyorum, dedem hep ilkbaharda budardı armudu.

Yağıyor, yağıyor, durmadan yağıyordu kar. Kapıdan kafamızı bile çıkarıp bakamıyorduk. Öylesine korkutuyordu soğuk. Bu soğuk günlerden birinde annem, "Yakacağımız tükenmek üzere İbrahim!" dedi.

"Merak etme hatun," dedi babam. "Armuttan bir-iki dal keseriz."

"Kışa girerken budamıştınız ya

baba?" dedim.

"Olsun, bir-iki dal kesmeyle bir şey olmaz. Yalnız armuttan dal kestiğimi İsmo görmesin. O da keser," dedi babam.

Planımızı yaptık. Babam, amcamlara duyurmadan armuttan bir-iki dal kesecek, annemle ben de içeriye taşıyacaktık. Gıcırtısını amcamlar işitmesin diye, önce kapıyı yağladı babam. Sonra testereyi aldı. Bu arada annemle ben sıkıca giyindik. Işıkları söndürdük. Komşu gezmesine gittiğimizi sansınlar diye el fenerini alıp çıktık.

Tek sıra olduk.

Birbirimize tutuna tutuna, neredeyse çömelerek evin arkasını dolaşıp alt yoldan yine evin kapısına çıktık. Babam bir süre uğraştı. Sonunda ayaklarını sağlam dalların üzerine yerleştirdi. Kalın bir dala testereyi sürmeye başladı.

"Hop! Hooop! Kim var orada? Ortak malı gizli gizli kesmeye utanmıyor musunuz? Getir Şahin testereyi. Ben de keseceğim. Oh! El alem sıcaktan simit gibi gevreyecek..."

Amcamdı bu. Suçüstü yakalamıştı bizi. Şahin, babasının istediği testereyi getirmişti. Amcam armuta çoktan çıkmıştı bile.

Babam kesti. Amcam kesti... Yine dallan toplamak bize düştü.

Kesilen bu dallarla tam iki ay ısındık. Isındık ama, kış da bitmek bilmiyordu. Annem pencereleri, kapıyı açıp mart ayını kovdu.

Boşuna kovmuş annem mart ayını. Çok, çok soğuktu. Babam:

"Getir hatun testereyi!" dedi. "Bir-iki dal odun keseceğim."

"Ama baba! Kese kese bitirdiniz!"

"Bir-iki dal kesmeyle ağaç biter mi oğlum? Bir şey olmaz," dedi babam.

Babam kesti. Babam kesince amcam durur mu? O da kesti. Babam kesti, amcam kesti. Babam kesti, amcam kesti. Kala kala ağacın kökü kaldı. Sıra gelmişti kökü sökmeye. Babam, amcamdan gizli çıkarmak istiyordu kökü. "Belki İsmo'nun bir işi çıkar da evden uzaklaşır. O zaman sökerim kökü," diyordu.

"Şahin," dedim, "Babam kökü sökmeyi düşünüyor."

"Babam da aynı şeyi düşünüyor!" dedi Şahin.

"Ağacı bitirmelerine izin vermeyelim!" dedim.

"Olur," dedi Şahin.

Böyle konuştuğumuz günün akşamı, Şahin'le birlikte kökün çevresini dikenli telle sardık. Korumaya aldık.

Ağladık, bağırdık, direndik söktürmedik kökü.

Sonunda kış bitti... Yeni fidanlar diktik. İkimizin bunlar. Şahin'le benim.

Dedemin armutu da hızla büyüyor.

Malta Şövalyeleri Kara Korsan'a Karşı

Aslı Niyazioğlu

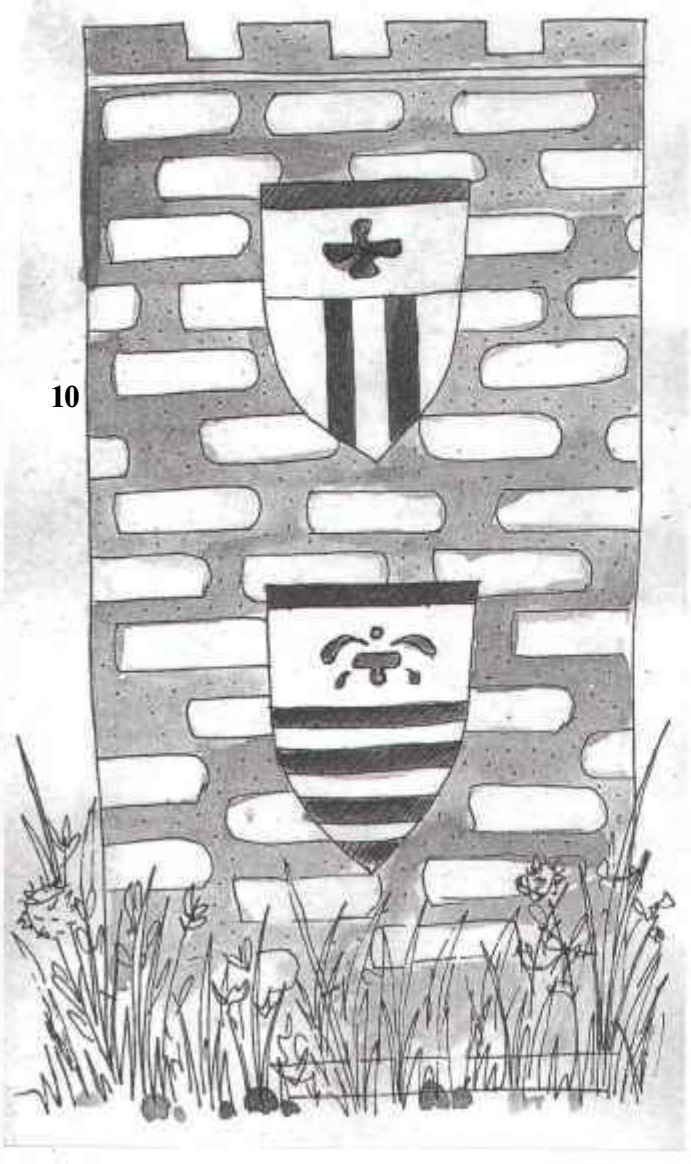

Büyük büyükdedesi Malta şövalyelerindenmiş, su kaplumbağam Barbaros hep anlatır. Tehlikelerin, korkuların zamanında geçer büyük büyükdedesinin hikayeleri. "O zamanın denizleri," diye başlar Barbaros, korsanlarla fırtınaların denizleriymiş. Küçük kayıkları korkudan tirtir titreten denizler. Ticaret filoları, hafif endişeli adımlarla başlan önde hızla geçerlermiş dalgaların arasından. Hep yağmur yağarmış liman kentlerine. Güneş görünmeydi çok olmuş. Kara kara bulutlar sarmış gökyüzünü. Kara Korsan'ın soluğu her yerde. Her köşe başında, her yağmur bulutunun altında. Geceyle birlikte karanlıkların içinden fırlarmış filoları. Şimşekler gibi çakar, yıldırımlar gibi yakıp yıkarlarmış küçük gemileri. Savaşların tartışılmaz galipleri. Denizlerin mutlak hakimleri. Kara Korsan bayrakları dalgalanıyor pruvalarda. Ve Kara Korsan'ın korkunç

Resimler: Zerrin Cebeci

gülüşü yankılanıyor rüzgârla.

Herkes korkmuş, herkes sinmiş. Kimsecikler önüne geçemiyor korsanların. Cesaretleriyle meşhur Malta şövalyeleri nerede? Onlar da saklanmışlar. Denizlerin bir köşesindeki adalarının kalın kale duvarları arkasına sığınmışlar. Yeşilli kırmızılı bayrakları sessiz. Anlatıla anlatıla bitirilemeyen kahramanlık hikâyelerine ne oldu? Denizleri korsanlara terk ettiler. Kara Korsan bol bol gülüyor onlara. Zafer

şölenlerinde, şarap kupasını bir de Malta şövalyeleri adına kaldırıyor. Kahkahası ve fırtınanın uğultuları. Çok kötü zamanlatmış o zamanlar. Korsanların dışında, değil gülen, gülümseyebilen bile yokmuş.

Göz alabildiğine uzanırmış Kara Korsan'ın memleketi. Neredeyse rüzgârın ulaşabildiği her yere varırmış soluğu. Ufka kadar...

İşte böyle, denizlerin korkuyla dalgalandıkları zamanlarda bir kahramana ihtiyaç vardı. Ve kahraman uzaklardan, ufuk çizgisinin öbür tarafından çıkıverdi. Yine yağmurlu, fırtınanın neredeyse patlayacağı bir akşamüstü geldi. Yavaş yavaş yüzerek. Adı Barbaros olan bu genç kaplumbağa şaşkın şaşkın bakındı etrafına. Yağmalanıp, denizlerin derinliklerine batan gemileri, Kara Korsan'ın sığınaklarına taşman mücevheratı, köleleri gördü. Sert rüzgârlar esiyordu, yağmur dinmek bilmemişti. Yorgun Kaplumbağa Barbaros kendisini yakınlardaki bir adanın kayalık koyuna zor attı. Bütün geceyi orada geçirdi. Sabahı, fırtınanın bitmesini bekledi.

Sabah fırtına bitti bitmesine ama gün aksi başlamıştı. Barbaros, yoluna devam etmek yerine, o günü de adada geçirmeye karar verdi. Adanın çevresinde, koylarında gezinmeye koyuldu. Biraz güneş vardı, sivri kayalıklarda köpüklerle birlikte parlayan. Gökyüzü.

Cup! Cuppp! İrice bir taş kaplumbağa Barbaros'un hemen yanına düştü. Tehlike?

Düşmanıyla karşılaşmaya hazır, kaldırıp başını baktı Barbaros. Ama düşman filan göremedi. Karşısındaki kayalıkta sadece bezgin bezgin oturan üç karaltı vardı. Bunlar Barbaros'un farkında bile değillerdi. Konuşuyorlardı kendi kendilerine.

"Sıkıcı bir gün," dedi biri.

"Öyle," dedi öbürü.

"Yapacak hiçbir şey yok," dedi diğeri.

İyice yaklaştı Barbaros. Seslerin sahibi üç şövalyeyi, zırhlarını ve kalkanlarını gördü ve:

"Nasıl yapacak hiçbir şey yok dersiniz!" diye bağırdı. "Korsanlar denizlerinizi titretiyor ve siz burada oturuyorsunuz!"

Üç karaltı denizden gelen sese şöyle bir baktılar. Ama kimse yerinden kıpırdamadı.

"Neler olup bittiğinden hiç haberin yok," dedi bezgin bir sesle birinci şövalye.

"Öyle," dedi ikincisi.

"Yapacak hiçbir şey yok," dedi üçüncüsü.

Boş boş denize bakıp, arada sırada

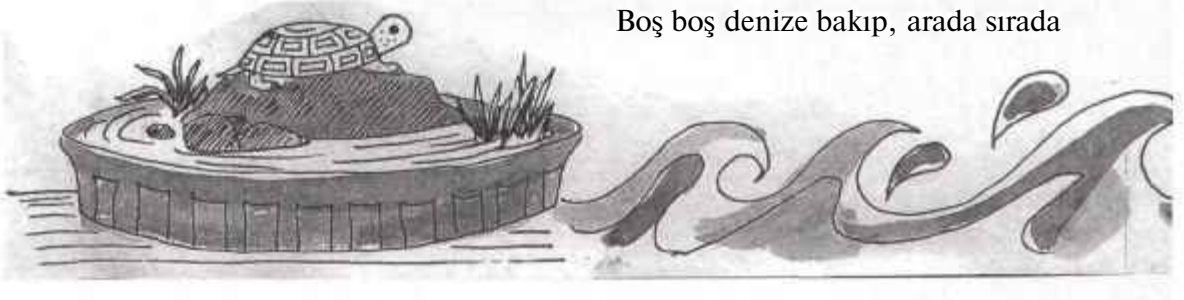

küçük taşlar atmaya geri döndüler.

Barbaros iyice şaşırdı. "Amaaan, ne haliniz varsa görün," deyip çekip gitmedi.

"Çok yorgunum," dedi. "Çok uzaklardan geldim. Eğer bu gece beni konuk ederseniz memnun olurum. Ve ayrıca neler olup bittiğini öğrenmek de isterim. Bu arada benim adım Barbaros."

Şövalyelerin uzun zamandır şövalyelik yapmadıkları belliydi, ama hâlâ şövalyelik görgü kurallarına bağlılardı. Bezginliği silkelediler üzerlerinden. Sudan çıkıp yanlarına gelen Barbaros'la şövalyece selamlaştılar.

"Şövalye Şöval hizmetinizdedir," dedi birincisi kılıcını havaya kaldırarak.

"Şövalye Valye hizmetinizdedir," dedi ikincisi kalkanını eğerek.

"Ve Şövalye Yeşöv," dedi üçüncüsü, miğferi kolunun altında diz çökmüş.

Sonra, Barbaros'u alıp kayalıklarla yükselen kalelerine götürdüler. Başka şövalyelerle de tanıştırıldı, vakit iyice ilerleyince akşam yemeği için hep beraber masaya oturuldu. Sohbetler birbirini izledi. Her şeyden ama her şeyden bahsedildi. Sadece tek bir konu açılınca büyük bir sessizlik bastırıyordu. Kara Korsan'in adı her geçişte şövalyeler sus pus oluyorlardı. Ne biçim şövalyeler bunlar! Eksik olan bir şeyler var.

Gecenin sonlarına doğru yaşlı bir şövalye içini çekti. "Ah, ah eski

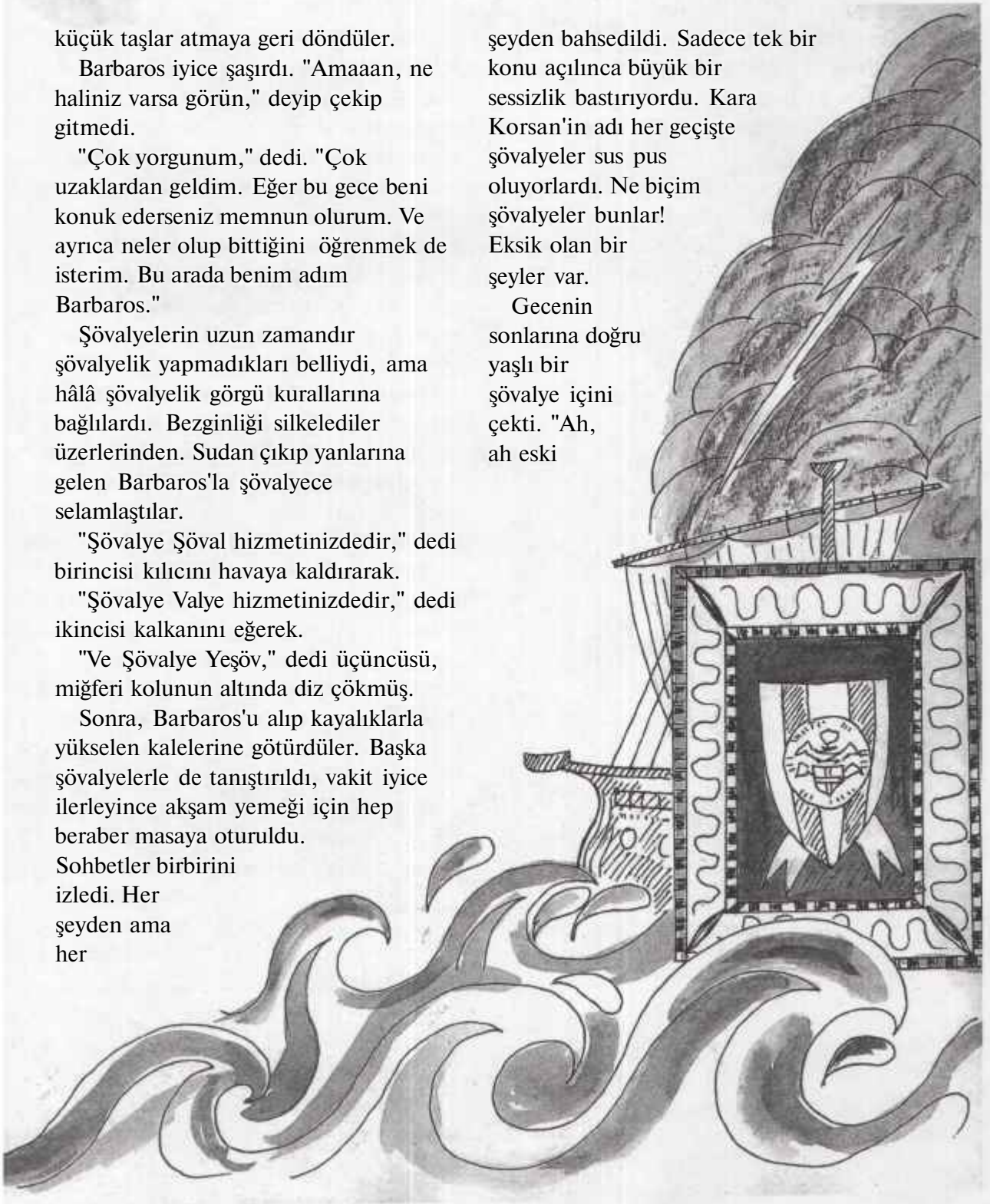

zamanlar" dedi. "Eskiden böyle miydi? Malta Şövalyeleri denilince herkes yerlere eğilirdi. Eskiden başkaydık biz. İçimizde cesaret alev alevdi. Ve eskiden..."

Barbaros yaşlı şövalyelere bakakaldı. "Tabii ki nasıl düşünemedim?" dedi kendi kendisine. "Bu şövalyeler cesaretlerini kaybetmişler."

Yaşlı şövalye cesaretin nasıl korkup kaçtığını, denizler altına sığındığını anlattı. Bir mürekkep balığından duyduklarına göre kızıl kayaların orada yaşıyormuş. Barbaros, şövalyelere yardım etmeye karar verdi. Kızıl kayaları biliyordu. Cesareti bulabilirdi. İç rahatlığıyla yatağına gitti. Sabaha kadar deliksiz uyudu. Ve sabah çok erkenden, "Yine görüşeceğiz," diyerek grimsi sularda kayboldu. Geldiği gibi birdenbire gitti. Ciddi ciddi, hızlı, sakin yüzdü. Hep daha derinlere. Mavimsi yeşiller iyice koyulaştı. Karanlıklar kayalıkları kapladı. Ve deniz koyu bir laciverte dönüştü.

Barbaros belki günlerce yol aldı.

En sonunda kızılımsı yosunlarla kaplı kayalıklara geldi. Yavaş yavaş sallanan yosunlan aralayıp bir kayalıktan içeri kaydı. Minik balıklarla yüzerek dar tünelleri geçti. Bir yengeçle selamlaştı. Birkaç denizatının halini hatırını sordu. Ve bir karaltının önünde durdu.

Tık tık!

Karaltıyı tıklattı.

"Kim o? dedi karaltının içinden gelen bir ses. Barbaros.

Karaltı kımıldadı,

Ve bir güneş ışığı (çok uzaklardan gelen)

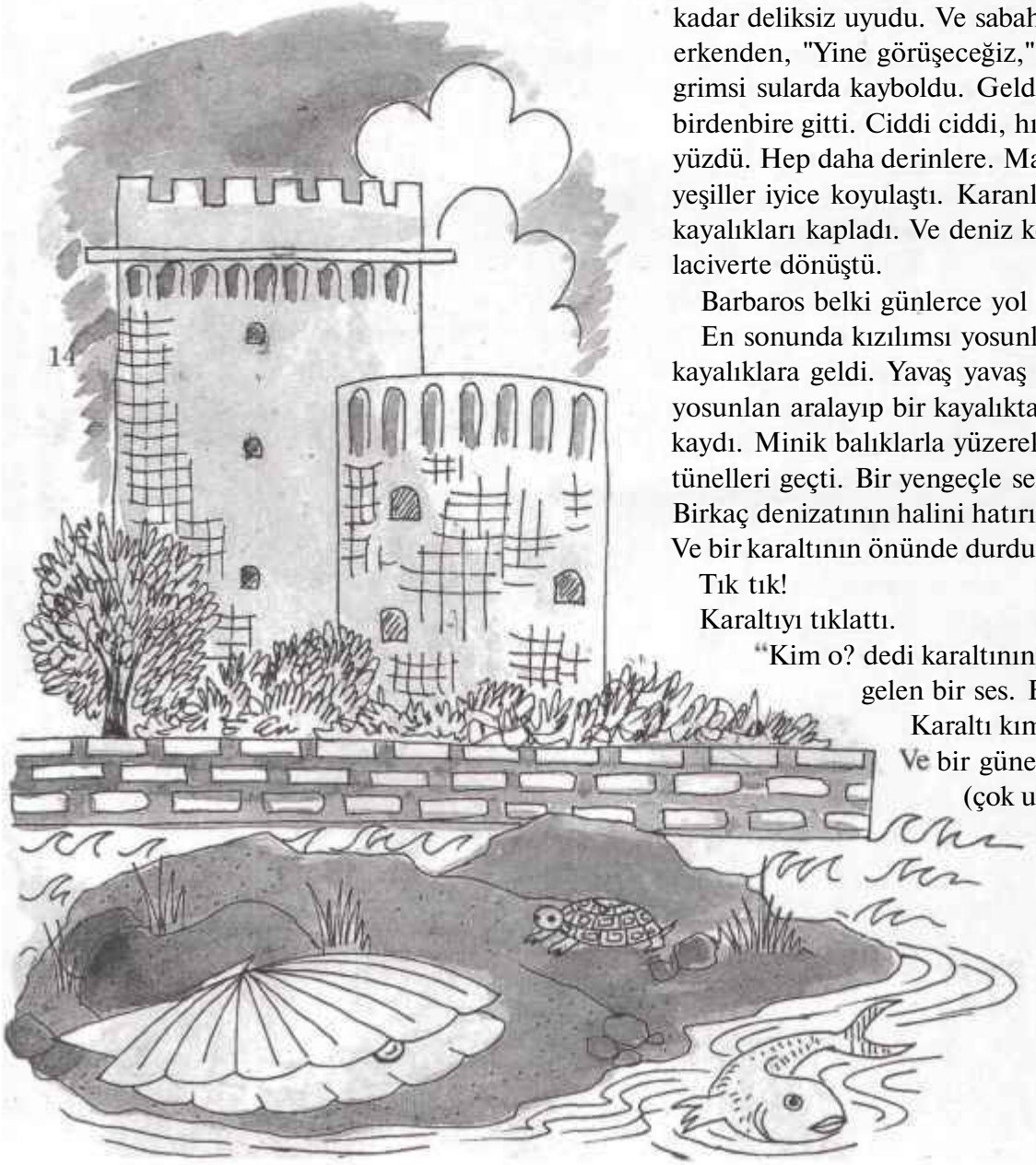

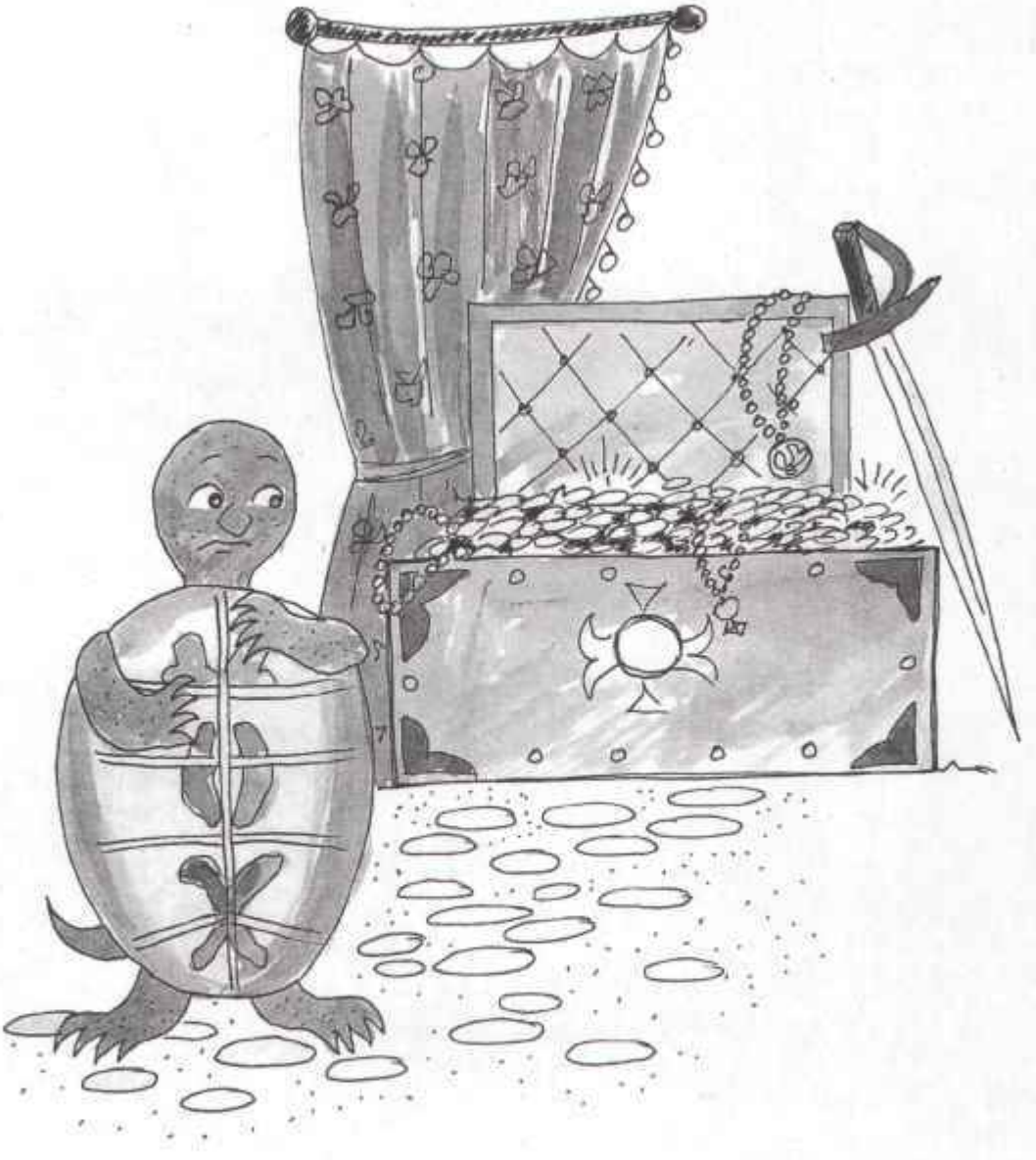

karaltının kıvrımlarına dokundu. Küçücük bir an. Güneş ışığı bir istiridyeye dokunmuş olmanın büyüsüyle küçük gökkuşaklarına dönüşerek kayboldu. İstridye (karaltı) aralandı. Bir çift göz gözüktü,

"Kimi aradınız?"

"Seni bulmak için geldim cesaret,"

dedi Barbaros.

Sessizlik oldu.

"Haydi, inat etme, kim olduğunuzu biliyorum," dedi Barbaros.

İstiridye kapanır gibi oldu.

"Lütfen," dedi Barbaros. "Sana ihtiyacımız var."

İstiridye kapandı.

Barbaros boş yere kapısını çalıp durdu. Cesareti o istiridyeden çıkartmak yüzyılların bile altından kalkamayacağı işti.

Kırmızı bir balık geçti.

Uzun çok uzun bir gece.

İstiridye ertesi gün de Barbaros'un tüm çabalarına rağmen konuşmadı. Barbaros ona denizlerin üstündeki tüm kötülüklerden, acıdan, üzüntüden bahsetti. Sonra baktı olmuyor, güzellikleri hatırlattı. Rüzgârı ve dalgaları özleyip özlemediğini sordu. Neden dışarı çıkmak istemiyordu? İstiridyenin derinliklerinden küçük bir iç çekiş geldi sadece. Hepsi bu. Barbaros üzgün üzgün Malta Adası'na dönmek zorunda kaldı.

Şövalyeler aynı kayalığın üzerinde oturuyorlardı. Onlara cesaretle görüştüğünü ama dışarı çıkmaya ikna edemediğini söyledi. Şövalyeler çok üzüldüler ve kızdılar. "Her yer bu kadar acı doluyken neden bir istiridye kabuğuna saklanıyor ki?" dediler. Bu sefer Barbaros kızdı. "Peki siz neden istiridye kabuğuna saklanıyorsunuz?" Şövalyeler düşündüler. Barbaros haklıydı. Cesareti beklemek çok anlamsız. "Artık zamanı geldi," dediler. Ne kadar güçlü olursa olsun, Kara Korsan'a karşı koymayı denemeliyiz. Bunu gidip öteki şövalyelere de anlattılar. Ama öteki şövalyeler biraz daha beklemek gerektiğine inanıyorlardı. İş başa düşmüştü. Şövalye Şöval, Valye ve Yeşöv her şekilde savaşma kararı aldılar. Tabii ki, Barbaros da onlarla birlikteydi.

Bir deniz atağının hazırlıklarına girişildi. Arka limanda çürümeye bırakılmış küçük savaş gemisi onarıldı. Toplar hazırlandı. Yelkenler yapıldı. Plan şuydu: Sessizce ve gizlice Kara Korsan'ın gemisine yaklaşacaklar ve onu yenip korsanlarını dağıtacaklardı.

Saldırı için Kara Korsan'ın şenlik gecelerinden biri seçildi. Koyu lacivert gecede ne ay, ne de tek bir yıldız vardı. Sessizce yelken açtılar. Korsanların çılgın ateşlerine ve kahkahalarına doğru ilerlediler. Çok ama çok korkutucuydu. Şövalye Şöval neredeyse vazgeçiyordu. "Dönelim," demeye başlamıştı. Ötekiler onu sakinleştirdiler. Hiç ses çıkartmamaya çalışarak korsan gemileri gözlendi. Nöbetçiler ve korumaların yerleri belirlendi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde sarhoş korsanlar cup cup sulara düşmeye başladığında yelkenli kocaman kadırgaya yaklaştı. Üç şövalye hızlı kılıç darbeleriyle nöbetçileri etkisiz hale getirerek güverteye tırmandılar. Gecenin

karanlığı şövalyeleri ve Barbaros'u örttü. Kara Korsan'ın kamarasına kolaylıkla vardılar. Kara Korsan'ı odasının ortasında bir haritaya eğilmiş buldular. Korkunç bakışlarını haritadan kaldırdı. Gözleri yanan korlar gibiydi. Hemen kılıcına davrandı. "Aptal şövalyeler!" diye bağırdı. "Gemimde ne işiniz var?" Ve kılıcını Barbaros'a doğru salladı. "Sen de kimsin?" Şövalyeler korkuyla geri çekildiler. Barbaros öne çıktı. Kara Korsan'la kılıçları çarpıştı. Kara Korsan'ın kılıcı Barbaros'un göğsüne saplandı. Kan.

Bağrışlara geminin dört bir köşesinde korsanlar koşturmuşlardı. Kamara bir anda tek gözlü, tek bacaklı, sakallı korsanlarla doldu. Havada kılıçlar, bıçaklar ve hançerler sallanmaya başlamışlardı. "Aptal şövalyeler!" diye bağırdı Kara Korsan. "Aptal aptal öleceksiniz. Kendinizi kim sanıyorsunuz?"

"Ben Şövalye Şöval!"

"Ben Şövalye Valye!"

"Ben Şövalye Yeşöv!"

Birlikte saldırdılar. Kıvılcımlar çaktı. Birkaç gaz lambası devrildi. Yangın çıktı. Çığlıkları ve yangını gören çevre gemiciler koşturdu. Şaşkın korsanların üzerine yürüdü. Ve eski kocaman kadırgalarıyla Malta şövalyeleri de göründü. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Deniz kıpkırmızıydı. Ve çarpışmalar tan yerinin ağarmasına kadar sürdü. Sabahın ilk ışıklan kaçışan perişan korsan gemilerini aydınlattı.

Çığlıklar kesilmişti. Sessizlik geliyordu. Şövalye Şöval kılıcını indirip etrafına bakındı. Ağır kalasların arkasında son korsanı haklamakta olan Şövalye Valye'yi ve kıç tarafta da birkaç korsanı denize doğru kovalayan Şövalye Yeşöv'ü gördü. Kara Korsan'ın cesedi de boylu boyunca uzanıyordu. Barbaros? Barbaros nerede? Telaş içinde güvertede dolaştı. Yaralı veya ölü korsanların üstünden atladı. Ve sonunda Barbaros'a benzeyen bir karaltı gördü. Hareket ediyordu!

İşte böyle... Su kaplumbağam Barbaros'un büyükdedesinin Malta Şövalyesi olma hikayesi. Yarası iyileştirilip, bir süre dinlendikten sonra küçük bir törenle ona şövalyelik nişanı takılmış. Şövalyeler Şöval, Valye ve Yeşöv'le birlikte onur ödülleri almış. Malta Adası'nın sıcak, güneşli, güzel öğleden sonrası uykularının da doyasıya tadını çıkartmış. Ama sonsuza kadar değil. Çünkü bir gün herkesle vedalaşıp tekrar yola çıkmış. Başka bir maceraya.

Cesarete gelince... Onun istridye kabuğundan çoktan çıktığını söylememe gerek var mı? Nasıl? Ne zaman? Neden? Ben pek bilmiyorum. Ve sanırım su kaplumbağam Barbaros da bilmiyor.

Az Gittim Uz Gittim...

Gülçin Alpöge

Evvel zaman içinde, zaman zaman içinde, onun da taa bitiminde yaşamış iki arkadaş varmış. Bunlar Serttaban ile Seyrekbasan'mış. İki arkadaş birbirleriyle iyi geçinir hiç ayrılmazlarmış. Serttaban güçlü bir oğlanmış. Bacakları kuvvetli, adımları sertmiş. İyi koşar, çabuk yorulmazmış. Seyrekbasan ise çok akıllıymış. Gücünün yetmediğini aklıyla yenermiş.

Bir gün aralarında bir yarış düzenlemişler. "Bakalım kara üzümlerin bulunduğu yere önce kim varacak," demişler. O zaman insanlar neyle yrınşırmış? Bacaklarıyla! Yani koşarak. Çünkü başka araç yokmuş. Böylece Serttaban, tabana kuvvet koşmaya başlamış. Seyrekbasan arkadaşının iyi koştuğunu bildiği için ormana sapmış. Kestirmeden gidip belki kazanabilirim demiş. Ama ormanda koşmak zormuş. Az sonra da olan olmuş. Ayağına koca bir diken batmış. Koşamayacağını anlamış. Gene aklı imdadına yetişmiş. "Ben de maymunlar gibi ağaçtan ağaca atlayarak giderim," demiş. Kollan çok yorulmuş ama böylece ormanın bitimine gelmiş. Oradan da kendini akan bir derenin sularına bırakmış ve arkadaşından önce kara üzümlere varmış.

Üzümlere ulaşmış ama keyfi de kaçmış. Çünkü ne kadar koşsalar sıçrasalar boşuna. İnsanın bacakları ancak belli bir hızla gidebilir. Hele yükler! Yük taşınacaksa kâh oturup dinlenerek, kâh koşup didinerek; yollarda ter dökerek, inişlerde tırnak sökerek gidilirmiş.

İşte Seyrekbasan da düşünüyormuş "Bacaktan hızlı giden bir şey olsa ne yarışlar edilir, nerelere gidilir," diye.

Kemal Urgenç

Bırakalım, o düşüne dursun.

Biz zaman içinden geçelim, başka bir zamana erişelim. Bu devirde görürüz ki insanların sırtı yükten kurtulmuş, ayakları yerden kalkmış. İşte o zamanlarda yaşamış iki arkadaş varmış. Bunlardan Üstan iyi at sürer, tepelerden yel gibi derelerden sel gibi geçip gidermiş. Mettan ise cin gibi akıllı, ateş gibi bir çocukmuş. Bu ikisi de yarıştı mı hep beraber bitirir, yenişemezlermiş. Bugün güneye uçan kuşlara bakıp güneyde daha sıcak yerler, daha verimli topraklar vardır, diye düşünmüşler. Aralarında bir yarış düzenlemişler. Güneye kim önce varırsa toprakların en iyisi onun olacak.

Hemen yüklerini toparlamışlar. Üstan kendi yükünü atın çekebileceği bir tahtaya yerleştirmiş. Vakit kaybetmeden yola koyulmuş. Mettan ise bir tepeye oturmuş. Bir durmuş iki düşünmüş. O sırada oynayıp durduğu taş elinden yere düşmüş. Yuvarlanıp gitmiş. Mettan, "Şu taş gibi bir şey koysam benim gibi yüklerin altına ne güzel giderdi tahta," diye düşünmüş. Sonra tahtayı yuvarlak bir kapak gibi yontmuş. Dikine koyup itmiş. Döne döne gitmiş tahta. "Bundan iki tane yükün altına koydum mu var varanın, sür sürenin," demiş Mettan. Gerçekten de buluşuyla yolda Üstan 'ı geçmiş, güneye çabuk varmış.

Tekerleği buldu ya, bırakalım o yükünü taşıyadursun. Biz gene zaman içinden geçelim tekerlekle daha neler oldu görelim. Önce dört tekerlekli araba yapmışlar. Öteki ilkel araçlardan hızlı ve rahatmış. Ama bu çağlarda yaşayan Gügü bununla yetinmek istemiyormuş. Güzel kardeşi Nağra'yı gezdirmek için çeşitli yollara başvurmuş. Tekerlekleri büyütmüş. Dingili değiştirmiş ama olmamış. Çünkü arabayı çeken ne de olsa bir atmış. Yani bir canlı. Ancak belli bir hızda gidermiş. O da yorulur; yemek ister, su ister, bakım istermiş. Gügü, "Bu işin çaresi atın yerini alacak bir şey bulmak," diye düşünmüş. Sonra arabasına yelken takmış. Rüzgârın gücüyle gidecekmiş. Ancak karada tekerlekler üstündeki araba yelkenle pek başarılı olmamış. Ama denizde yelken çok işe yaramış.

Biz gene gezelim dolaşalım, yılları aşalım makina çağına ulaşalım. Artık arabaları makinalar çekmeye başlamış. Türlü türlü taşıtlar çıkmış. Bu devirde treni yapmış insanlar. Bir lokomotif 50 atın yerine geçiyormuş; öylesine güçlüymüş. Rayların üstünde çufutu çufutu diye kayıp gidiyormuş. Ya otomobiller? Pabucunu dama attırmış trenlerin. Bunların hepsi de tekerleği kullanıyormuş. Tekerleği denizde bile kullanmışlar. Yandan çarklı vapurlar yapmışlar. Gemilerin dümenine takmışlar.

Bütün bu araçları yaya bırakan uçaklar olmuş. Kuşları geride bırakıp uçmak güzelmiş. Sesten hızlı giden uçaklar bile gelişmiş zamanla. Kısacası her çağda bir yarış bulmuş insanlar. Sulak yerleşmeler, verimli topraklar, maden aramışlar. Aradıklarını buldukça da daha başka aranacak araştırılacak şeyler çıkmış karşılarına.

Uzay çağındayız şimdi. İnsanlar gene kendilerine bir yarış bulmuşlar. Şu evrenin sonu nerede diye yola koyulmuşlar. Şimdi gözünün görmediği evrenin ötesini görmeye gidecek. Ama gittikçe buldukça da gene meraklanacak. Kim bilir neler keşfedecek. Bizim Seyrekbasan'ın torununun torununun bilmem kaçıncı torunu göklerde yaşıyor şimdi. Aslında ne arıyor bilir misiniz? Hani masallarda gökten üç elma düşer ya işte onların peşinde! •

Abone misiniz?
Kırmızıfare'nizi abone olarak okumanın daha ucuz olduğunu biliyor musunuz?
Arayın:
0212-252 63 75

Komik Şapkalı Adam

Nursel Erdoğan

Çiçek noktacık burnunu cama dayadı. Dışarıda çok, ama çok yağmur yağıyordu. Cama çarpan yağmur damlalarım saymaya başladı. "Bir damlacık, iki damlacık, üç damlacık, ay ay dört, beş damlacık..." O kadar çok yağmur damlası düşmeye başladı ki.

"Of, sayamıyorum!" dedi Çiçek. Sonra da dışarıyı daha iyi görebilmek için buğulanmış cama küçük bir yuvarlak çizdi. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Keyifle bütün çocukların bildiği "Yağmur Şarkısı"nı mırıldanıyordu.

Yağmur yağıyor.

Seller akıyor.

"Aa," dedi. Çiçekçik, çok şaşırmıştı. Bahçede başında kocaman şapkası, bembeyaz elbisesiyle bir adam duruyordu. Elinde keman yoktu ama, keman çalar gibi yapıyordu.

"İnanılmaz," dedi Çiçek. Gözünü cama iyice yaklaştırdı. Şapkalı adam Çiçek'e göz kırptı. Çiçek camı açtı.

"Şapkalı adam, orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Şapkalı adam şapkasını çıkarıp, Çiçek'i selamladı.

"Neden konuşmuyorsun? Bu bir oyun mu?" dedi Çiçek.

Şapkalı adam sevinçle zıplayıp başını salladı. Çiçek şapkalı adamın bu oyunu çok sevdiğini anladı.

"Bence de çok güzel bir oyun," diye bağırdı.

Şapkalı adam kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi Çiçek'e.

Yağmur yağmaya devam ediyordu.

"Yağmur yağıyor. Islanırsan hasta olursun," dedi Çiçek.

Şapkalı adam şapkasını gösterdi. Elinde şemsiyesi varmış gibi başının üzerinde tuttu. Çiçek buna çok, ama çok güldü.

"Şemsiyen görünmez bir şemsiye ama, elbiselerin ıslanıyor," dedi.

Şapkalı adamın yüzü asıldı. Sonra dans eder gibi sekerek görünmeyen çiçeklerden bir demet yapıp Çiçek'e uzattı.

"Çok komiksin, çiçeklerin de görünmez, hem ilkbaharda değiliz ki."

Şapkalı adam biraz kızgın başım salladı. Görünmeyen yelpazesiyle serinliyormuş gibi yaptı.

"Biliyorum, biliyorum. Bu, yaz mevsimi," diye ellerini çırptı Çiçek.

"Şimdi hangi mevsimde olduğumuzu da biliyorum."

Şapkalı adam ellerini iki yana açıp dudaklarını büktü.

"Söyleyeyim mi?" dedi Çiçek. "Sonbahardayız. Hep yağmur yağıyor. Yağmuru seviyorum ama, ağaçların yaprakları hep yere düşüyor," dedi

Resimler: Bora Özen

üzüntüyle.

Şapkalı adam yerdeki yaprakların üzerinde sekerek dans etti, sonra düğmelerini sıkıca ilikleyip, görünmeyen atkısını boynuna sıkıca sardı.

"Bu kış mevsimi," dedi Çiçek.

Şapkalı adam başıyla Çiçek'i onayladı.

Sonra kenarda duran bavuluna doğru yürüdü.

"Gidiyor musun?" dedi Çiçek.

Şapkalı adam gülümsedi, el sallayarak arka arka yürürken taşa takılıp

"Ah!" diye bağırdı.

"Konuştun! Konuştun!" diye zıpladı Çiçek.

"Evet, ama çok güzel bir oyundu değil mi?" dedi komik şapkalı adam.

"Evet," dedi Çiçek.

"Haydi hoşça kal, şimdi gitmeliyim. Arkadaşlarım beni bekler" dedi komik şapkalı adam.

"Arkadaşların mı?" dedi Çiçek.

"Evet, ben ve arkadaşlarımla sirkte gösteriler yaparız."

"Benimle oynadığın gibi mi?"

"Öyle sayılabilir, ben bir palyaçoyum," dedi komik şapkalı adam.

"Ama kocaman pabuçların, komik burnun yok ki senin," dedi Çiçek.

"Eğer sirkteki gösterime gelirsen, komik burnumu, kocaman pabuçlarımı görürsün," dedi.

"Ya gelemezsem? Artık seni göremeyecek miyim?" dedi Çiçek.

"Belki bugünkü gibi bir sürpriz yaparım sana," deyip komik şapkasıyla Çiçek'i selamlayıp gitti.

"Güle güle komik şapkalı adam," dedi Çiçek.

Deveyi Tanıyor musunuz?

Emine Saral Yakuboğlu

Çocuklarla birlikte film izlemek mutlu olduğum anlardır. Özellikle hayvan konulu filmler en çok sevdiklerimiz. İzlediğimiz filmde sadık bir devenin, sahibi için yaptıkları anlatılmaktaydı.

Erman deveyi hiç görmediği için yemek yiyişi bile ilgisini çekmişti. Film bittikten sonra deve hakkında bana bir çok soru sordu. Yanıtlayamadığım sorularla karşı karşıya kaldım. "İstersen ansiklopedi getir," dedim. Koşarak çocuk ansiklopedisini getirdi. Birlikte tanımaya başladık.

Sırtındaki kambura göre çift ve tek hörgüçlü iki ayrı türü olduğunu, ülkemizde her ikisinden de bulunduğunu söyledim. Hatta Muğla ili çevresinde deve güreşleri yapıldığını, bu güreşlerin turistlerin çok ilgisini çektiğini de. Erman, "Anne biz de gidelim oraya!" diye sevinçle bağırdı.

"Gelecekte belki de gidebiliriz yavrum," dedim. Gerçekten develeri izlemeyi ben de isterdim. Tanımadığımız hayvanlardan biriydi. Okumayı sürdürdük.

"Ulaşım araçları henüz çıkmamışken develer yük ve insan taşıyordu. Üstelik çölde yemeden içmeden günlerce yol alabiliyorlardı. Yiyecek bulamayınca hörgüçlerinde depo ettikleri yağı kullanarak çölde yaşamaya uyum sağlayabiliyorlar," deyince Erman atıldı.

"Hörgüç yağdan oluşmuşsa, sırtına insan binince niye kamburu yok olmuyor?"

Hörgücün içinde başka maddelerin bulunduğunu, devenin hörgücündeki tüm yağ bitse bile yok olmadığını anlattım.

"Anne, ne güzel gözleri var değil mi?" dedi kızım.

"Çölde kum fırtınasından gözlerini koruyabilmesi için iki sıralı uzun kirpikleri vardır. Bakın!... Burnunun delikleri ne kadar kocaman ama istediği zaman onları sıkıca kapatır. Uzun süre böylece durabilir. Çöl fırtınasında başvurduğu yöntemdir." dedim. Gizem'i yanıtladıktan sonra Erman da dayanamadan sordu:

"Anne! Filmdeki devenin sahibi kuyuya düşünce deveye asılarak kuyudan kurtuldu. Deve düşmeden nasıl durabildi?"

"Devenin ayaklan yayvandır. Genişçe oldukları için kuma gömülmelerini engeller. Böylece güçlü bir ağaç gibi olurlar. Hem bakmayın sakin görünüşüne ha! Koşmasını da bilirler. Koşuşları öyle komiktir ki! Aynı yandaki ayaklarını birlikte kaldırırlar. Yani sol yandakileri birlikte kaldırırken, sağ yandakilerin ikisi de arkadadır," dedikten sonra, "Bu kadarla bitmiyor çocuklar. Sütü içilir, eti de yenir." dedim.

"Sen hiç sütünden içtin mi?" dedi Gizem.

"Hayır kızım! Nerden bulabilirim ki!" deyince:

"Deve sütü içen güçlü olur mu?" diye sormadan edemedi Erman.

"Süt içenler elbette güçlü olur oğlum. Sen de içersen deve gibi güçlü olursun," deyince hep birlikte gülüştük.

"Bakın çocuklar, vücudunu saran kıllardan çok dayanıklı kumaşlar dokunur. Ayrıca derisinden de yararlanılır," diye sıralayınca, "Ne çok yaran varmış," diyerek gülüştüler.

Deve hakkında bilgileri edinmiştik. Sıra görmeye gelmişti. Dileğim tüm çocukların deveyi görebilmesiydi...

Fatih Erdoğan

Yeni açılan eğlence yerine gitmek üzere yola çıktığımızda çok neşeliydik. Acar gideceğimiz yerle ilgili gazetelerden edindiği bilgileri anlatıp duruyor, Ozan ise bu bilgilerle hiç ilgilenmeyip, "Attaaa... Attaaa..." diye bağırıp duruyordu.

Arabamız bir iki sallanıp durdu. Yol kenarına doğru kaydırıp motor kapağını açtık. Bir arıza vardı ve babalar arızaları gidermeye yarardı. Bu kez babanın da gideremeyeceği bir arızaydı bu.

Tamirci geldi. Arıza saatler sonra giderildi ve biz de üzülmüş ve sıkılmış bir halde eğlence yerinde ancak yarım saat kalabildik.

Dönüş yolunda ağzımdan şöyle bir kaçırıverdiğim sözü ise Acar kaçırmadı.

"Kızdıracaklar kendi motorumu yapacağım!"

"Efendim?" .

"Şey... Diyordum ki, kendi motorumu..."

"Motor mu yapacaksın?"

Bir kez ağzımdan çıkmış. Geri mi alsam? Ama nasıl? Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Sizin de karnınız acıktı mı?"

"Evet acıktı. Motor mu dedin?"

"Yoksa hamburger mi yesek?"

Acar'ı zayıf yerinden vurmaya, niyetliyim. Hamburgeri duyunca unutur mu?

"Hamburger yemek iyi fikir."

"Öyle mi?"

"Evet. Hem hamburger yerken sen de bana nasıl motor yapabileceğini anlatırsın."

Kurtuluş yok. Diyorum ki:

"Şey... Motor nedir ki? Motor, yani hareket üreten bir araç."

"Bir araç nasıl oluyor da kendi kendine hareket ediyor ki?"

"Kendi kendine hareket etmiyor aslında. Hareket etmesini biz sağlıyoruz. Ona dışardan bir şeyler vererek."

"Benzin!"

"Benzinle bir motor benzin yakarak çalışıyor, ama buharlı tren?"

"Buharlı tren buharla çalışıyor. Buharı elde etmek içinse..."

"Ateş yakıyoruz."

"Evet. Ateş. Yani bir enerji kullanıyoruz hareketi elde etmek için."

"Peki sen benzinli bir motor mu

yapacaksın, yoksa buharlı mı?"

"Motor mu yapacağım?"

"Evet. Öyle söz vermiştin."

Hem de söz vermişim. Gerçekten söz verip vermediğimi düşünmeye çalışıyorum. Birden aklıma bir çözüm gelir gibi oluyor.

"Bak, benzinli bir motor yapamayız, buharlı da, ama elektrikle çalışan bir motor yapabiliriz belki."

"Haydi hemen yapalım öyleyse," diye yerinde zıplıyor Acar.

Eve ulaştığımızda gerekli malzemenin, listesini yazıyoruz:

bir yassı pil
bir şişe mantarı
bir yorgan iğnesi
iki dikiş iğnesi
iki ataş
bir at nalı şeklinde mıknatıs
3 parça 25 sm uzunluğunda tekli elektrik teli
2 raptiye

Sonra ben anlatıyorum Acar yapıyor:

1) Önce şişe mantarını eline alıp tam ortasından yorgan iğnesini sapla. İğnenin ucu mantarın öteki ucundan .

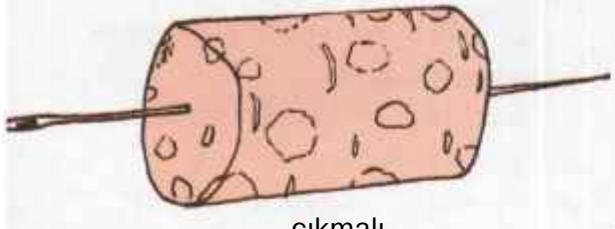

çıkmalı.

2) Sonra iki dikiş iğnesini de yorgan

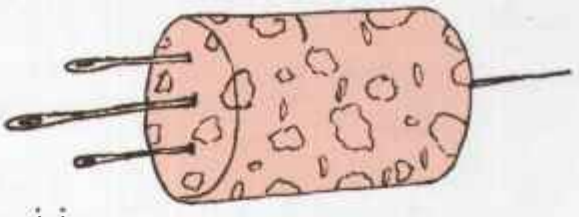

iğnesinin
iki yanına sapla. Bu iğnelerin öteki taraftan çıkmaları gerekmiyor.

3) Kablonun bir ucundaki plastiği

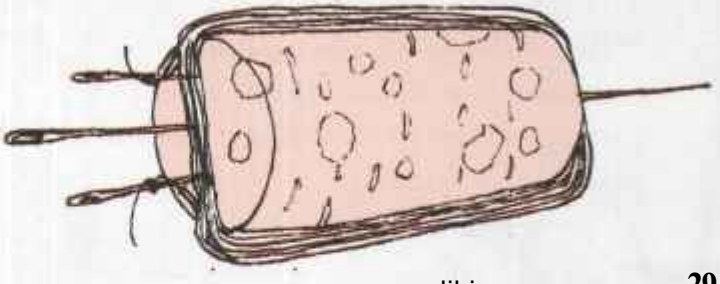

sıyırıp dikiş iğnesinin birine sar. Sonra da mantarın çevresinde tel bitene kadar boylamasına dola.

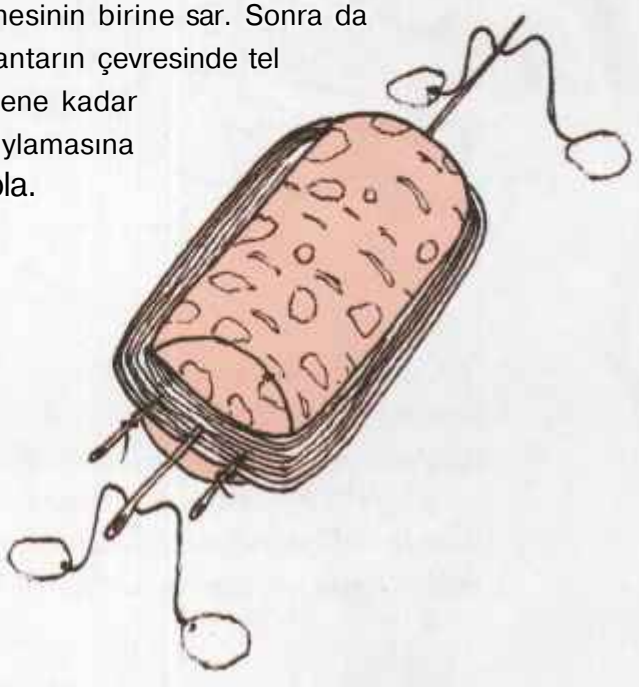

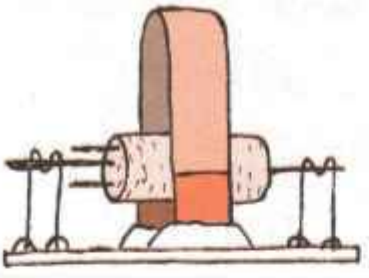

4) Telin öteki ucuna ulaşınca bu uçtaki plastiği de sıyırıp öteki dikiş iğnesine sar.

5) İki ataşı şekildeki gibi kıvırıp masanın veya bir tahta levhanın üzerine oyun hamuru ile tuttur. Tel sarılı mantarı da bu ataşların üzerine yatır.

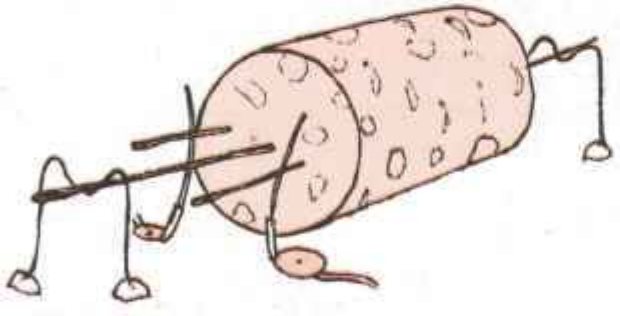

6) At nalı şeklindeki mıknatısı mantarı tam ortada bırakacak şekilde yerleştirip oyun hamuru ile sabitleştir.

7) İki elektrik telinin uçlarını sıyır. Mantarın dikiş iğnelerinin bulunduğu tarafına levhanın üzerine iki raptiye takıp tellerin uçlarını yukarı doğru uzat. Tellerin sıyrılmış uçları dikiş iğnelerine değmelidir.

8) Tellerin öteki uçlarını da sıyırıp yassı pilin artı ve eksi uçlarına bağla.

Motorumuz bir anda çalışmaya başladı. Acar önce yerinden zıpladı. Ozan katıla katıla gülmeye başlayınca toparlandı.

"Nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de sana soracaktım."

Acar düşünmek için süre istedi. Eminim şu anda ansiklopedi karıştırıyordun Ozan ise motoru çalıştırmaya devam ediyor. Bence pil bitmeden bırakmayacak. Asıl sorun ne biliyor musunuz? Pil bitip de motor durduğunda Ozan yaygarayı koparacak. O zaman motorun neden çalışmadığını ona nasıl anlatacağız? İnanın bir pilin neden bittiğini ve pil bitince pilli oyuncakların çalışamayacağını Ozan'a anlatmak motor yapmaktan daha zor bir şey.

Eğer bunun çözümünü bilen varsa bana yardım etsin.

Unutmadan söyleyeyim. Acar'la yaptığımız motoru siz de yapabilirsiniz, ama bunun için bir

büyüğünüz sizinle birlikte olsa iyi olur. Ayrıca at nalı mıknatıs bulmanız güç olabilir. İstanbullu okurlarımız Perşembe pazarında bulabilir, ama öteki kentlerde nerelerden bulabileceğinizi doğrusu ben de bilmiyorum. Bunun için lütfen büyükleriniz bana kızmasınlar, olur mu?

Bu zorlukları aşıp da motorlarını yapmayı başaran ustalarımız bize nasıl yaptıklarını ve karşılaştığı güçlükleri bir mektupla anlatsın. (Bir fotoğrafınızı da zarfa koymayı sakın unutmayın.) •

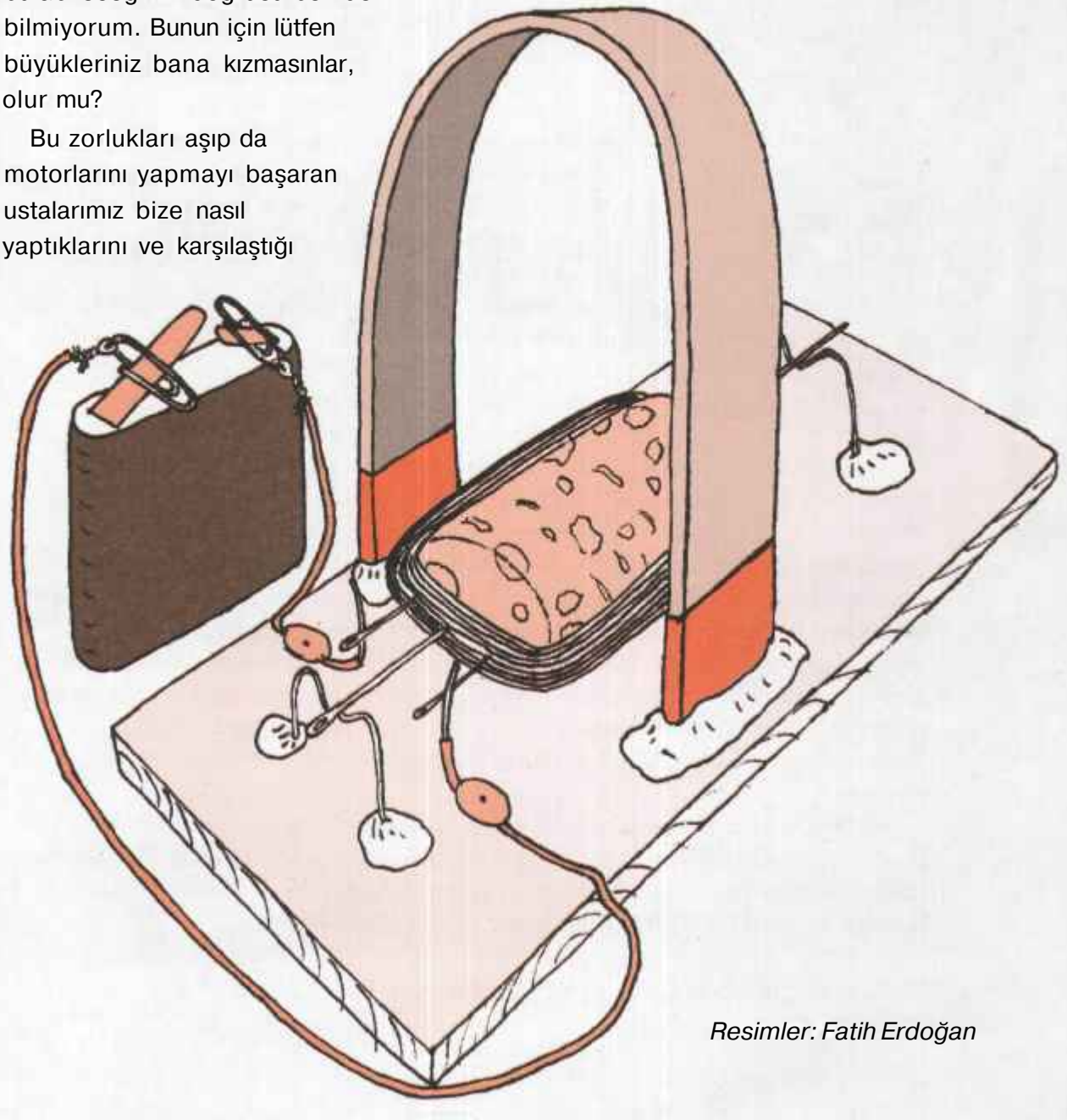

Resimler: Fatih Erdoğan

Bir Kitap, Bir Yazar

Selma Erdoğan

Serdar'ın Rüya Kapanı
*Nuran Turan * Resimler: Mustafa Delioğlu*
Mavi bulut Yayınları
27 x 19.5sm. 24 sayfa renkli resimli
Rüya kapanı seti hediyeli

Korkulu rüyalar görür müsünüz? Hani uykularınızdan ter içinde uyanıverip gecenin karanlığında ürperdiğiniz, sonra da yorganın altına büzülüp yeniden uykuya dalmaya başladığınız geceler olur mu?

Kızılderililer her insanın yaşadığı bu olağan korkulu rüyalardan korunmak için "rüya kapanı" dedikleri bir araç kullanırlarmış. Halka şeklinde bir dala sarılan bağırsaklardan örülen bir ağa çeşitli boncuklar, taşlar, tılsımlar ve bir tüy takar, böylece hazırladıkları rüya kapanını yattıkları yere, çocuklarının beşiklerine asarlarmış. Kötü rüyalar rüya kapanının ağına takılır, iyi ve görmek istedikleri rüyalar ise tüyün yardımıyla yönlenerek uykularına girermiş.

Şimdilerde bu rüya kapanlarına benzeyen modern rüya kapanları Amerika'da kızılderili hatıra eşyaları satan yerlerde satılıp duruyor. İşte yazar Nuran Turan bunlardan bir tane alınca aklına rüya kapanlı bir Serdar öyküsü yazmak gelmiş. Serdar'ın Rüya Kapanı adlı kitabın öyküsü bir kızılderili köyünde geçiyor, ama modern tıp ile ilkel tedavi yöntemlerinin çatışması her toplumda yaşanıyor. Bilim ilerledikçe hastalıkların tedavisi daha doğru ve sağlıklı yöntemlerle yapılıyor. Öykü bu mesajı başarılı ve sürükleyici bir anlatımla veriyor.

Kitabı alanlara bir de sürpriz! Kitapla birlikte bir kutu veriliyor. Kutuda tüyler boncuklar, ipler sicimler, yani bir rüya kapanı yapmak için gereken her şey var. Tarifini okuyup kendi rüya kapanınızı yaparak hem korkulu rüyalarınızdan kurtulabilir, hem de görmek İstediğiniz rüyayı görebilirsiniz.

Kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız beni arayın: 0212-252 63 ***75***

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan
*
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth
Aç Tırtıl Eric Carle
Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar
Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*
Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Korman*
Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan
Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan
Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan
Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan
Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan
Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan
Kuşumu Kim Kışkışladı? Fatih Erdoğan
Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mıstık*
Hemen Şimdi Neden Olmasın? Aysel Kartal *Attila Akdeniz*
Yağmur Yatağını Islatınca... Jülide Sevim Aysun *Yıldız Sünnetçioğlu*
Kim Korkar Gambligomdan? Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
*
Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne Shepard
Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldırım Derya*
Bodur Kurbağa Turan Akıngüç İnceer *Burak Şentürk*
*
Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu *Yaprak Berkkan*
Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu
Serdar'ınÖyküleri Nuran Turan *Fehim Hadimoğlu*
Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ınZaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*
Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar ve Nasreddin Hoca Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Serdar'ınRüya Kapanı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*
Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Kapadokya'nın Sırları Nuran Turan *Nuri Abaç*
*
Küçük Prens Saint-Exupery
Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak *Behiç Ak*
Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel *Emine İnkaya*
Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*
Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch
Çirkin Çirkef Cinleri Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Çay Kaşığı Cincin Hanım Alf Pröysen *Şahin Erkoçak*
*
Kırmızıfare Dergisi
Binbir Kitap

"Kim demiş,
'ormanların kralı arslandır' diye.
O daha Kırmızıfare'ye abone bile değil!"

Tel.: (0212)252 63 75 - (0212)252 63 76
Faks: (0212) 244 08 60